

Pressupostos contra els treballadors

nº 55 novembre 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10 i 11
Els pressupostos generals de l'Estat

Política: pàg 4, 5 i 6
Canvis a la Constitució Europea
La repressió continua
La crisi arriba a casa

Sindical: pàg 7-9 i 12-15
Parlen els treballadors d'Izar
Unir les lluites d'immigrants, aturats i precaris
Educadors/es d'escola bressol en lluita
La lluita per l'estabilitat a l'Administració

Internacional: pàg 16-20
Entrevista amb Mariusha Fontana (PSTU)
VIII Congrés Mundial de la LIT-CI
Vaga dels petroliers de Nigèria

Luna de Avellaneda, de Juan José Campanella.

Després de rebre l'ensurt que el fonamentalisme nord-americà més dretà seguirà jugant a la guerra preventiva amb les nostres vides vam agafar la cartellera i vam buscar desesperadament la paraula comèdia. Si-us-plau que algú ens menteixi una estona i ens faci riure amb la boca oberta. I és difícil.

Deixem per més endavant "Diarios de motocicleta" que ens acosta al Che Guevara però porta enganxada la paraula drama. Dubtem: els dibuixos animats d' "El espantatiburones" prometen (ens sembla que haurieu de portar els nens també), potser una dosi de Woody Allen i la seva última "Melinda y Melinda", o ja directament un producte Àlex de la Iglesia, "Crimen ferpecto"?

I ens decidim per Juan José Campanella, i els seus actors fixos Ricardo Darín i Eduardo Blanco,

¿recordeu que són el director i els protagonistes de la meravellosa "El hijo de la novia"?

I dèiem comèdia. Però la realitat –conexim algú que sempre diu que és molt tossuda, la realitat volem dir- s'escola per tot arreu i l'Argentina d'avui se'ns mostra a la pantalla, amb ironia és cert, amb diàlegs enginyosos, amb imaginació, però realitat al cap i a la fi. Dolorosa realitat. Això si, pintada d'esperança, amb una petita escletxa oberta per on poder començar a canviar-la.

"El hijo de la novia" era una pel·lícula rodona en tots els aspectes (i això resulta difícil d'igualar), però Campanella ja coneix els ingredients que funcionen per arribar-nos al cap i al cor. I els torna a utilitzar. Aquesta vegada potser ni el ritme ni la força assoleixen un deú, però aquest argentí inventor d'històries ens dona arguments per resistir la guerra preventiva. I moltes estones, somrius. Fins i tot amb la boca oberta.

<http://latuff2.deviantart.com>

Estat del Benestar
d'Israel

Els Pressupostos generals de l'estat ja es troben en avançat estat de tramitació. Són la radiografia de la política d'un estat i el seu govern, perquè retraten –més enllà dels discursos oficials- en què es gasten els diners públics. Per això és important analitzar-los i concloure si efectivament com diuen IU, CCOO o UGT el Govern del PSOE emprèn un canvi per prioritzar la despesa social. La nostra opinió (centrals) és la contrària: malgrat el maquillatge són uns pressupostos de continuisme, d'un Govern al servei de la Monarquia, dels plans patronals i les privatitzacions, d'un estat imperialista i militarista, ... És per això que el suport que reben des de l'esquerra política i sindical és una nova aliança al voltant del Govern contra els interessos dels i les treballadores.

Però aquest front al voltant del Govern ha actuat també en el conflicte d'Izar. CCOO i UGT van arribar a un principi d'acord el 20 d'octubre amb el SEPI -vist amb satisfacció per IU-, amb el qual es la potent resposta social que va obligar el Govern a retirar el seu primer pla. En aquest "nou" pla el Govern no parla de tancaments, però manté el pla de segregació -sector militar del civil- i privatització de les drassanes i provoca una nova pèrdua de llocs de treball, així continua el dessagnament i ajorna els tancaments per un futur proper en el qual els treballadors estaran més dividits i afeblits. També a la RENFE i UGT van arribar a un principi d'acord i van desconvocar a última hora de la vaga convocada. Un pre-acord desastrós pel qual no es resolen les reivindicacions pendents i es dona llum verda a la privatització.

Potser podrà passar els sense una gran oposició i capejar el temporal de les drassanes i RENFE, però la llista de problemes es comença a acumular damunt de la taula de Zapatero. Mentre ultima un acord amb i UGT d'un nou reglament que deixi intacta la Llei d'Estrangeria del PP, la qüestió nacional amenaça amb provocar novament serioses esquerdes en el PSOE. Ja ho fou mentre eren a l'oposició, amb més motiu ara que dirigeixen Governos com el Central i el català, i que les ambigüitats i contradiccions precedents deuen deixar pas a accions concretes. El de menys és el

motiu concret pel qual salten les friccions, l'important és el rerafons polític que reflecteixen. Aquesta vegada ha estat la victòria de la selecció catalana al mundial B d'hoquei patins i el dret que li dóna aquest triomf de participar en el mundial A, on hi ha la selecció espanyola. Més tard la presentació d'una versió "valenciana" del text constitucional europeu que és una clara provocació.

Però per què a Gran Bretanya amb seleccions del País de Gal·les, Anglaterra o Escòcia no passa res i aquí amenaça de fer esclatar la caixa de Pandora? Perquè a l'Estat espanyol no va haver-hi ni revolució democràtica ni integració de les burgesies perifèriques en una única burgesia, cosa que sí que va passar amb o sota la revolució francesa. La relació històrica de dominació que avui segueix mantenint l'Estat espanyol, per exemple amb Catalunya, es va evidenciar altre cop sota la majoria absoluta d'Aznar que ressuscitava el més pur centralisme i el llenguatge del franquisme, però no només en boca dels dirigents del PP, també d'importants sectors del règim, de la patronal o en destacats dirigents del PSOE mateix. Els drets democràtics dels pobles i el respecte a la seva sobirania, com és el dret d'autodeterminació, són incompatibles amb la Monarquia restaurada per

---

Els drets dels pobles i el respecte a la seva sobirania són incompatibles amb la Monarquia restaurada per Franco. Aquesta contradicció irresoluble que mina l'estabilitat del règim amenaça de trencar el PSOE

Franco. Aquesta contradicció irresoluble que mina permanentment l'estabilitat del règim amenaça seriosament de trencar el PSOE, partit que ara està lliurat de cor a la Monarquia tot i la seva tradició republicana.

L'elecció és clara: de la banda del centralisme monàrquic o de la banda del dret dels pobles a decidir el seu futur, inclòs el dret de desfer-se d'aquest règim monàrquic antidemocràtic que ens van imposar. El Govern opta per la primera, IU, amb ERC i les direccions de CCOO i UGT ara fan d'escuders del Govern i constitueixen el flanc esquerre de la Monarquia. Cal recolzar-se en la lluita dels treballadors i els pobles que necessàriament s'enfronten i s'enfrontaran al Govern i el règim per construir una nova

S'apropa el referèndum sobre la Constitució Europea

La campanya europeïsta

Darrerament a França els partidaris de la Constitució europea han canviat de tàctica davant el rebuig de la població a aquest projecte i la constatació que no és defensable a poc que sigui llegida.

La nova argumentació, destinada segurament a ser favorita de "l'esquerra" en el nostre país, és que reconeixent les seves manques com a text constitucional i el seu caràcter econòmic-liberal, alhora que acceptant la inexistència d'un veritable procés constituent, recomana no escandalitzar-se per això doncs, en realitat, no es tracta pròpiament d'una Constitució sinó d'un nou tractat, compendi de tots els anteriors, al qual s'han afegit declaracions de drets que, encara que ambigües, milloren sensiblement l'estat anterior en que es trobava la Unió. Totes les crítiques que reben són contrarestades amb un "això ja estava abans de la Constitució".

Certament, la intenció de la Convenció presidida per Giscard d'Estaing era reunir i simplificar els tractats existents, cosa tot just assolida i que ha tornat a desbordar-se amb els nous retocs de la Conferència Intergovernamental que la va aprovar i que a l'afegir 36 protocols i 40 annexos l'han convertit en un text intractable, la qual cosa dita sigui de passada desmenteix als que esperaven una difusió massiva de la Constitució pels governs abans dels referèndums. No creiem que sigui així, excepte la difusió d'alguns articles ambigus, sense citar-ne els que els limiten efectivament, ens temem que tot quedarà en una campanya publicitària d'eslògans europeïstes i tòpics gastats.

L'argument francès al que ens referim al principi intenta evitar la pregunta central: ¿per què al nou tractat se li dóna caràcter constitucional, amb els consegüents mecanismes de confirmació? És un pas endavant en la construcció

continuem dient

a la Constitució Europea

europea, ens diran sense sortir-se'n del guió europeïsta establert. Però per què ara? Respondre a això suposa respondre a per què les burgesies europees, per mediació dels seus Estats que les serveixen, necessiten que sigui aprovada la Constitució europea. La raó és simple, front les mobilitzacions que provocarà l'aprofundiment de la política neoliberal de privatització, destrucció d'ocupació i pèrdua de drets de tot tipus, la burgesia necessita d'alguna cosa més que un fosc tractat signat en una ciutat llunyana, necessita d'un reforç polític, revestit de la sacrosanta càrrega constitucional, que avaluï els seus atacs esdevenidors.

Difícilment en països com Alemanya o França els sindicats, que han vist com les mesures europees s'adaptaven als interessos del propi Estat, adoptarien una posició tan submissa a les ordres de la comissió de Brussel·les com ha ocorregut a l'Estat espanyol amb la devolució de les ajudes d'IZAR, en el qual l'actitud de CCOO i UGT ha estat doblement greu al desautoritzar per "quimèrics" els intents de recórrer la sanció. La Constitució europea generarà un suport polític i ideològic i blindarà supranacionalment les mesures de la burgesia, les seves institucions i el militarisme creixent.

IZAR ha estat a l'Estat espanyol una excel·lent carta de presentació d'aquesta Constitució. Ha fet més pel NO que tots els pamflets de la Campanya contra la Constitució

Els canvis del text constitucional

El 18 de juny els caps d'estat aprovaven a Madrid el "Tractat pel que s'estableix una Constitució per a Europa". Era un acord d'urgència motivat per l'espectacular abstenció aconseguida cinc dies abans en les eleccions europees. Es bandejaren interessos contraposats introduint en la Constitució nous mecanismes de votació: passarel·les, frens d'emergència, cooperacions reforçades i altres sistemes especials. Amb això demostraven una vegada més la negació de qualsevol índex de sobirania popular en la redacció d'aquesta constitució i el seu mer caràcter estatista.

Sense suposar una variació substancial del projecte, hi ha retocs de maquillatge, per exemple, en la cita de l'herència religiosa, en el nom de l'Agència d'Armament i en el mateix títol del text, destaquem tres canvis que l'agregen:

- Es relativitza la competència compartida en assumptes comuns en matèria de salut pública.
- El tracte equitatiu a l'immigrant "en situació regular de residència" queda limitat a el "que resideixi legalment"
- De garantir "la cooperació estreta" amb l'OTAN passa a establir que aquesta és "el fonament" i "l'organisme d'execució" de la defensa col·lectiva dels estats que l'adhereixen.

A <http://www.li-litci.com> poden consultar-se extractes del text constitucional comentats. Encara que de més difícil lectura, hem mantingut les cites del projecte i la seva numeració perquè molts treballs crítics s'han realitzat a partir d'ell. També conté alguns canvis del text aprovat i la seva nova numeració.

Europea. Com apuntàvem abans, la política mancomunada de les burgesies europees duu ja dècades, la destrucció de treball no és nova, la reconversió de les drassanes i els seus enganys associats ve dels anys 80, però això no resta importància a la seva concomitància amb la recent aprovada Constitució europea, així com a l'evident imposició depredadora de la Comissió europea.

En aquests quatre mesos que falten per al referèndum es dirimirà una batalla desigual entre la majoria de partits, amb tots els mitjans de comunicació al seu favor, i una esquerra reduïda que ha de contrarestar l'apologia europeïsta amb l'explicació de la realitat i de com aquesta Constitució amenaça les necessitats de les masses. És possible un front ampli pel NO amb forces diverses, nacionalistes, demòcrates conseqüents, etc. però els revolucionaris hem d'esforçar-nos a demostrar a la classe obrera el caràcter d'aquesta Unió Europea i per tant la necessitat d'enfrontar-la i la impossibilitat de reformar-la. D'aquesta comprensió depèn la possibilitat que les lluites futures no quedin embullades en els interessos de la burgesia plasmats en aquesta Constitució. És necessari contestar la política pro europeïsta de les direccions burocràtiques, conseqüent amb el seu col·laboracionisme amb la burgesia, defensant la independència de classe i promovent en el si dels sindicats resolucions pel NO a aquesta Constitució. En el referèndum del 20 de febrer a l'Estat espanyol, primer dels 11 anunciats a Europa, potser puguem donar un cop als plans imperialistes de la burgesia.

Jaume Quinto (Amb informació aportada per Xavier Pedrol coautor del llibre "La Constitució furtiva")

La repressió no s'atura

Dimecres 6 d'octubre de 2004, a les 9 del vespre el titular del jutjat núm. 13 d'instrucció va ordenar l'empresonament d' E.M.M. i E.B.G, de 18 i 19 anys d'edat respectivament i veïns de l'Hospitalet de Llobregat, per un delictes de danys, desordres públics i resistència a l'autoritat, i va decretar la llibertat d'un tercer jove que va sortir al carrer acusat de danys i desordres. (...) Diumenge a la nit, la policia nacional va detenir els tres joves acusant-los d'haver atacat la comissaria de Sants amb còctels molotov. (...) Un cop detinguts van ser incomunicats durant 10 hores a les quals la Brigada d'Informació de la Policia els va torturar física i psicològicament. Els van colpejar repetidament i fins i tot van posar una pistola sobre la taula mentre els interrogaven, aconseguint que dos d'ells signessin declaracions sota tortura. Durant aquestes hores la brigada d'informació va intentar per dos cops, sense èxit, que l'Audiència Nacional els apliqués la Llei Antiterrorista per allargar el període d'incomunicació i continuar la investigació policial amb total impunitat i realitzant més detencions. (...) El dimecres al matí van passar a disposició judicial acusats de danys, desordres, resistència i associació il·lícita, acusació que sovint s'utilitza contra els moviments socials per agreujar les penes. No obstant això, la inconsistència de les proves aportades per la policia va obligar a la fiscal a retirar aquest càrrec. (...) Ens trobem davant d'un nou cas d'impunitat policial i judicial, on s'estan vulnerant els drets més fonamentals dels dos joves empresonats. Ens sembla escandalós que un jutge no tingui en compte les irregularitats evidents de l'actuació policial i decideixi empresonar dues persones basant-se en les declaracions obtingudes sota tortures (...) Estem segurs de que l'escarnissament policial contra aquests joves es deu a la seva vinculació amb el teixit associatiu d'Hospitalet i Cornellà i amb els moviments socials i les iniciatives comunitàries que escapen del seu control. **Exigim: la llibertat immediata d' E.B.G. i E.M.M., la retirada dels càrrecs per als tres detinguts. el respecte absolut a la seva presumpció d'innocència, dret a la intimitat i la pròpia imatge, l'aturada de la criminalització i persecució policial contra els moviments socials i altres formes de dissidència. Avui han estat ells, demà pots ser tu. Prou impunitat policial!!!!**

Grup d'amics i familiars

L'Audiència Provincial de Barcelona va ratificar la sentència condemnatòria contra 17 de les persones processades pels fets de la manifestació antifeixista del 12 d'octubre de 1999. Un veí d'Igualada està condemnat a quatre anys de presó i 14 persones més a dos anys de presó i una multa de 1800 euros cadascú. L'Ajuntament de Barcelona amb el seu "tripartit d'esquerres" ha perseguit aquesta condemna presentant-se com a acusació particular en el judici. Aquesta és una sentència política i condemnatòria envers l'antifeixisme i els moviments socials en general, perquè ignora que milers d'associacions, col·lectius i persones han donat suport als condemnats de durant els darrers 5 anys. Mentre tant i com cada any en el 12 d'octubre, es continua celebrant l'acte feixista a Barcelona, amb la complicitat de la Delegació de Govern que autoritza l'Homenaje a la Bandera des de fa 21 anys (...). Això sí, nazis armats i organitzats surten en llibertat i amb càrrecs que fan riure després d'intentar assassinar un jove a Gràcia. Perquè ser antifeixista no es cap delictes, perquè no volem el diàleg dels falsos progressistes, la repressió als moviments socials que assenyalen les seves contradiccions, perquè no volem pagar multes milionàries ni un sol dia de llibertat per plantar cara al feixisme. **Indult per als antifeixistes condemnats pel 12-O-99!**

Assemblea de detinguts

L'Estat espanyol condemnat per emparar la tortura

Fa ja 12 anys de la brutal operació -tan oportuna- del magistrat estrella Baltasar Garzón en vigílies dels Jocs Olímpics de Barcelona, de desenes de persones -militants de l'esquerra independentista catalana- per suposada pertinença a una Terra Lliure que van ésser condemnades -per variar- en base a declaracions inculpatòries obtingudes sota tortures bestials. La mateixa sentència que els condemnava l'Audiència Nacional es veïes obligada a sol·licitar al mateix govern del PSOE que els indultés parcialment -cosa que, per cert, va fer- i que s'investiguessin les denúncies de tortura. Però Garzón -el responsable directe de les detencions- el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional van tancar-ho tot. És per això que el Tribunal d'Estrasburg ha acabat condemnant l'Estat espanyol a partir d'una demanda presentada per 16 companys representats per l'advocat Sebastià Salellas, això sí, afegint-hi en un cercle viciós magistral que no pot acabar d'establir si van existir o no les tortures pel temps que ha passat i per l'obstaculització permanent de la policia, els jutges i el govern de l'Estat espanyol... Les indemnitzacions acordades pel Tribunal no suavitzaran en res els anys -fins a quatre!- de presó preventiva dels companys, ni molt menys el cop duríssim que -i aquest era l'objectiu- va suposar per als moviments independentistes i, per extensió, per a l'esquerra a Catalunya. ¿Com pensen excusar-se els intel·lectuals « d'esquerres» que promouen Garzón pel Nobel de la pau i els Fòrums Socials que el convidaven i el rebien entre multituds mentre negaven l'entrada a Batasuna, les FARC o el FPAP? **Què pensa fer-hi el tarannà de l'hereu ZP i «l'esquerra» parlamentària que dóna suport al seu govern? Per a quan la derogació d'una legislació antiterrorista que des del 92 no han fet més que endurir?**

Tralla. Girona

La crisi entra dins de casa

Al llarg del passat mes d'octubre es van publicar unes estadístiques oficials, les anomenades enquestes de pressupostos familiars de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), que reflectien la despesa mitjana en consum de les famílies del conjunt de l'Estat. En resum, el que es despenia d'aquests números era que les llars estaven frenant la despesa i tenien cada vegada més dificultats per arribar a fi de mes (gairebé vuit milions de famílies). Les dificultats econòmiques afecten a un 55,92% de les llars, gairebé mig punt més (0,42) que en el mateix trimestre de 2003. Un percentatge més elevat, el 62,56% de les famílies, gairebé dos terços, no pot dedicar cap diner o molt poc a l'estalvi.

L'enquesta de l'INE reflectia que la despesa mitjana en consum de les famílies es va situar en 5.586,92 euros en el segon trimestre, amb un augment del 2,04 sobre el mateix trimestre de l'any anterior (en preus constants, descomptada la inflació, però bé, la inflació es calcula com es calcula, ja ho sabem...). El diner destinat a aliments, begudes i tabac suposa 998,88 euros, i és en aquesta partida on més s'ha frenat el consum segons l'enquesta, ja que

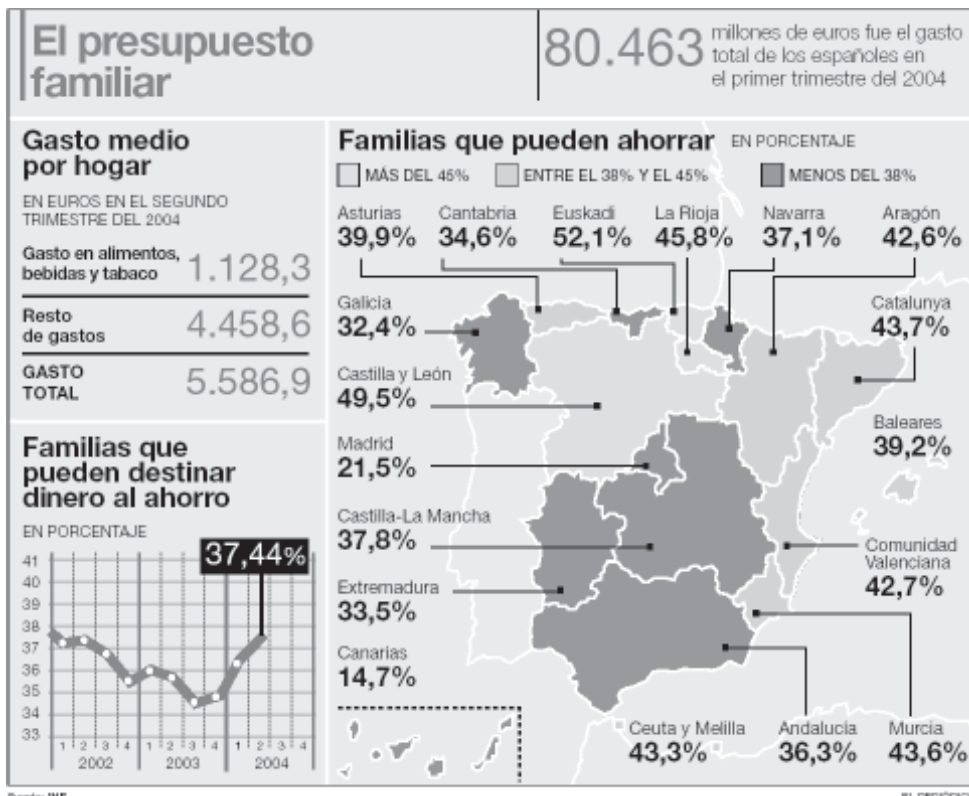
experimenta una reducció del 3,69%. En la resta de despeses es produeix l'evolució contrària, amb un augment del 3,55%. Hi ha una disminució en el conjunt de despeses, ja que l'augment és més de mig punt inferior al del primer trimestre d'aquest any: del 2,26% passa al 2,04%. Aquest fre en les despeses s'acompanya d'un augment en el percentatge de famílies que afronten amb dificultats econòmiques el final de mes, amb un increment del 0,42 punts. Es tracta d'una alça continuada des de l'any passat, encara que menys acusada que els més de tres punts que va pujar durant els tres primers trimestres de 2003. La taxa d'estalvi ha seguit la seva particular caiguda lliure des de 1996 per a passar de 12,5% fins al 9,2% de la seva renda bruta disponible. En aquest descens ha estat decisiu el fort pes de la compra d'habitatge, l'increment del qual ha passat del 6,7% en 1996 al 9,7% actual. Gairebé el 90% del deute domèstic és en préstecs, sobretot hipotecaris. Mentre el deute familiar s'ha incrementat el 190% des de 1996,

l'estalvi de les llars ha crescut la meitat (el 92%). L'habitatge elevarà, segons els mateixos càlculs, altre 14,5% el deute de les llars aquest any a la vegada que l'import de les hipoteques s'incrementarà un 38,5% fins a juliol.

Davant aquest bombardeig de xifres, a mitjan mes d'octubre la Ministra d'Habitatge anunciava que suspendria les dades sobre el preu de l'habitatge que oferia Foment, fins que el seu departament tingués el seu propi servei estadístic. Clar, deu ser que quan creïn les seves pròpies estadístiques ningú no recordarà que el govern destina a cobrir una necessitat bàsica com és l'habitatge només el 0,4% de la despesa pressupostada per l'Estat per al 2005.

De tants números què podem treure en clar? El que mostraven les estadístiques del govern i la patronal fa molt de temps que la gent del carrer ho vivim, i per tant ho sabem. Mentre que els ministres, burgesos i d'altres es posen a sopar tranquil·lament netejant-se una imaginària gota de suor, els treballadors i treballadores hem de fer dia a dia filigranes per a poder anar fent. D'altra banda hem de ser molt crítics amb els instruments dels quals s'arma l'Estat per a analitzar la realitat al seu caprici i no obviar temes que, encara que poden ser pesats (com les estadístiques), són importants si volem ser rigorosos en les nostres anàlisis.

El que està força clar és que aquestes enquestes de l'INE no són vàlides per analitzar els nivells de vida de la classe treballadora. Primer haurien de tenir un caràcter quantitatiu, per la qual cosa haurien de recollir exhaustivament dades sobre preus de productes de primera necessitat, juntament amb salaris individuals, familiars i pressupostos familiars. Un segon aspecte que les estadístiques haurien de reflectir són els models de treball, salari i funcionament de l'economia familiar (amb una encara persistent divisió sexual del treball en les famílies que fa que les dones assumeixin el treball de reproducció social no remunerat). Finalment, tots els que vivim la crisi en la pròpia pell hem de deixar de sentir aquest problema com un problema individual, ja que no és sinó col·lectiu. Per això la solució és només col·lectiva

Noelia. Barcelona

Parlen els treballadors d'Izar

"Els del PSOE són els mateixos gossos amb un altre collaret"

Dos companys de les drassanes d'Izar, Asier Goitia, membre de LAB i president del comitè d'empresa d'una de les subcontractades de la Naval en Sestao, i Enrique Cisma, secretari de la secció sindical dels Col·lectius Autònoms de Treballadors (CAT) de la Naval de Sevilla, van ser a Barcelona convidats per la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat, de la qual forma part Lluita Internacionalista. Els vam entrevistar el 21 d'octubre, dia en què es va conèixer el preacord de CCOO i UGT amb la SEPI. Aquell mateix dia al matí, a Sestao, els treballadors en assemblea havien rebutjat el preacord i el 25 sortien al carrer a Bilbao amb una convocatòria de LAB. D'altra banda, PSOE, PP i IU es posicionaven a favor de l'acord encara que Ezker Batua ho feia en contra.

Lluita Internacionalista- La premsa anuncia avui que CCOO i UGT han arribat a un principi d'acord amb la SEPI. Quina és la vostra valoració?

Asier- Ho veiem malament, perquè al cap i a la fi es queda desprotegida la part civil de les drassanes públiques. L'acord cobreix una part i deixa la resta de les drassanes a la lliure privatització. Es recalca que els civils són deficitaris i per tant se'ls deixa morir. No estem a favor d'aquest acord.

Enrique- La valoració del CAT de la Naval és negativa. Per dues raons fonamentals: la segregació i la privatització. Ens oposem rotundament a aquesta sortida, perquè suposa a curt i a mitjà termini la desaparició de centres de treball, tancaments i reduccions de plantilla.

LI- Fins a ara s'ha mantingut la unitat. Què pot passar amb aquest principi d'acord?

Asier- Si els sindicats majoritaris estan d'acord amb aquesta sortida, la unitat sindical queda trencada des d'aquest mateix moment. Per molts

serrells que es negociïn, no sortirà res. Ara només queda que a les assemblees de treballadors de les drassanes siguin els propis afiliats de CCOO i UGT els qui tirin enrere aquest pla. Ara han de ser els treballadors qui els diguin als seus dirigents que no estan per aquest acord.

LI- La lluita d'Izar ha estat el primer gran pols contra el govern del PSOE. Molts treballadors estan pendents del que passi. Com ho heu viscut vosaltres, des de dins?

Enrique- És cert que Izar ha estat una referència, perquè hem estat capaços d'estendre la lluita fora del marc de la fàbrica, als pobles, a les institucions, als partits polítics, tant en l'àmbit autonòmic com en l'estatal. El PSOE es va quedar sol en les votacions tant al Congrés com al Senat. El Govern ha fet cas omís tant a aquestes votacions com a la lluita dels treballadors.

LI- Com s'ha organitzat la lluita dels treballadors d'Izar?

Enrique- Hi ha sis sindicats "representatius" en la indústria naval pública espanyola: CCOO, UGT, CAT, INTGA, ELA i USTGA. Més enllà d'aquest aspecte formal, la lluita no ha partit de la taula sindical, sinó que han estat els propis treballadors, els propis comitès, els propis centres de treball els qui des de fa mesos, ja amb el PP, han forçat a la taula sindical a convocar jornades d'atur general, cosa que han fet en contra de la seva voluntat. Els majoritaris no estaven per la feina, i hem estat els minoritaris, els treballadors i els comitès, els qui hem impulsat aquesta lluita.

LI- Caldria buscar molt enrera per a trobar una lluita amb aquesta combativitat.

Asier- Doncs fa vint anys, en la reconversió industrial de 1984, amb el tancament d'un munt de drassanes que es va acarnissar a Euskal Herria, on del cent per cent

de construcció naval que teníem en aquell moment, ens vam quedar només amb el vint per cent. El 80 per cent es va perdre amb un tancament patronal: Euskalduna i altres grans empreses siderometalúrgiques, com Alts Fornos, Navalco... un munt d'empreses tancades, en un atac sobre drassanes que en aquell moment eren rendibles. Els tancaments es van utilitzar per a especular amb el sòl.

LI- Vint anys d'una lluita continuada i una degradació constant de les condicions de treball.

Enrique- Sens dubte. No vint, sinó vint-i-cinc anys de reestructuració permanent en el sector naval de l'Estat espanyol, substituint mà

d'obra fixa i amb unes condicions laborals acceptables, per mà d'obra precària i barata.

LI- Es parla d'onze mil

treballadors que queden a Izar. Quants llocs de treball es perdran si això va al tancament?

Enrique- Des del CAT considerem treballadors a tots els qui treballen a les drassanes. Per tant, no val parlar dels onze mil treballadors en plantilla, cal parlar de tres vegades més. Entre 33 mil i 40 mil són els llocs de treball en joc, comptant a les mal anomenades indústries auxiliars, perquè són subcontractes. Altra cosa és el que diuen CCOO i UGT, nosaltres lluitem per una solució per a tots. En aquest acord no es contempla absolutament res per a ells.

LI- Quina seria la repercussió del tancament sobre el marge esquerre de la Ria?

Asier- Una drassana és el motor econòmic de tota la zona on es troba. A part dels subcontractes i la indústria auxiliar que genera, tota la ciutat i els pobles propers depenen d'ell. És com un dòmino: si llences una peça, van al darrere les botigues, els comerços... Si es tanca una drassana de la grandària de la de Sestao, es genera una pèrdua de les condicions econòmiques i socials de tota la zona, que ja ha estat tocada per tots aquests anys de desindustrialització a Euskal Herria. Sestao és una de les poques ciutats que està perdent població: ja hi ha onze mil persones menys que fa vint anys. Això es deu a la desindustrialització, a les jubilacions... Quan

es jubila un treballador, es perd a algú en actiu, amb qualificació, amb experiència, que no està per a anar-se'n a casa a rebre un sou, sinó que està per a ensenyar, per a seguir treballant.

LI- Què significa això que el civil no és rendible, però el militar es pot subsidiar?

Enrique- El problema del sector naval espanyol, no ara, sinó des de fa vint-i-cinc anys, és un problema polític. Amb l'entrada a la UE, el Govern, ja amb la UCD, es va dedicar a disminuir la capacitat, a reduir plantilles, tancar centres com Euskalduna. No és un problema econòmic, sinó de voluntat política. Una vegada més, el Govern espanyol de torn, en aquest cas el PSOE, per raons inconfessables, s'ha lliurat a Europa. Fins i tot se'ls ha acusat en el parlament andalús de tenir un pacte secret amb els partits socialistes francès, danès, alemany i italià per a carregar-se al sector naval civil. Raons? Polítiques. Inconfessables, perquè ara per ara parlar de rendibilitat econòmica (que no social, que és de la qual parlem els sindicats) no té sentit en el sector naval europeu ni mundial, perquè els vaixells en tot el món estan subvencionats d'una o altra forma. Cadascun ho oculta a la seva manera, des d'EUA fins al Japó o Corea i la pròpia Alemanya o França ho fan. Diuen que les drassanes a França o Alemanya són privades, però caldria veure la quantitat de subvencions que reben.

LI- Què s'ha notat amb el canvi de govern a les drassanes?

Asier- Res. No s'ha notat gens. Després de vint anys, són els mateixos, però amb diferent cara. Si vols, una cara bonica, amb un somriure, però no hi ha cap diferència. Són tan durs com el PP, que potser no aniria negociant. El PSOE fa el mateix, però amb un somriure en els llavis.

Enrique- La intervenció del Govern del PSOE està afavorida per una operació de maquillatge polític i social, amb petits apunts, però en el cas del sector naval s'ha trobat amb un os dur de rosegat, amb uns treballadors molt conscients, molt organitzats, sindicalitzats i combatius. I aquí se li ha caigut el maquillatge, perquè ha tingut sotmeses les drassanes, en particular les del Sud (Sevilla, San Fernando, Puerto Real...) a un veritable estat de setge policial, amb assalts a les factories. Són els mateixos gossos, amb diferents collarets.

LI- Ara li toca a Renfe. Hi pot haver un punt de trobada?

Asier- Al cap i a la fi és el mateix. El que està fent la SEPI és

desprendre's de tot. Al final només es quedarà amb els funcionaris, que els farà semi-públics. No entenem com un organisme que hauria de ser un impuls per a la indústria pública, que es convertís en motor per a tota l'economia, busqui el benefici pur i dur, sense tenir en compte el benefici social que generen les seves empreses. Al voltant de cada drassana es crea una economia que genera molta riquesa. Cal combatre la idea que la SEPI ha de ser, com en el sector privat, una empresa rendible al cent per cent des del primer dia. Ara, amb els comptes que arrossega Renfe, la privatitzaran, tancaran línies i al final hauríem d'anar tots amb cotxe o amb bicicleta.

LI- Com veieu el futur de la vostra lluita?

Enrique- Dependrà del pla que al final present la SEPI i de les ganes d'empassar-se'l que tinguin CCOO i UGT. Perquè no cal oblidar que tenen, per a bé o per a mal, el 80 per cent de representativitat del sector naval públic espanyol. A nosaltres el que ens queda és crear-los les contradiccions, com ha passat avui a les assemblees informatives sobre el principi d'acord en tots els centres. Els posem en contradicció davant els treballadors i esperem que al final la segregació i la privatització no es portin a terme per la lluita des de baix. Sabem que CCOO i UGT ja estan desmobilitzant els treballadors.

Asier- Els majoritaris estan negociant sols amb l'Estat. Intentaran al final maquillar un acord per a poder vendre'l als treballadors i als seus afiliats amb jubilacions o el que sigui per a intentar que a

les assemblees de fàbrica, amb votacions secretes, donin el vist-i-plau al pla de la SEPI. Si desmobilitzen el vuitanta per cent, contra rodes de molí pot lluitar poca gent.

LI- Com es pot donar suport a la vostra lluita des de fora?

Enrique- És fonamental l'extensió de la lluita, allí on sorgeixi. En el sector naval ho hem aconseguit: ha tingut tant de pes que el PSOE s'ha quedat sol al Parlament i al Senat. La lluita s'ha portat als pobles, als barris, a les associacions de veïns, als partits polítics, a les institucions. Des d'aquest punt de vista és molt important que es prengui com exemple i que les empreses que vinguin al darrere amb problemes de privatització, segregació o precarietat i estiguin en condicions de lluitar, vegin que aquest és el camí a seguir.

Asier- Des de LAB fem una crida al govern basc, com a gestor de la nostra economia perquè demani a

la SEPI el traspàs de totes les empreses públiques radicades a Euskal Herria al control del govern basc. I la creació d'un pla industrial per al manteniment dins del sector públic, sense dependre de Madrid, propi de Euskal Herria. Exigim al govern basc que s'impliqui, i després els agents socials bascos ja farem els moviments necessaris per a generar aquest pla, sota control públic. Això seria una sobirania econòmica suficientment important per a abonar després altres idees que tenim de cara al nostre futur com a país.

Enrique- Que es prengui nota des dels sindicats, els partits, des de l'àmbit social, de quin és el camí a seguir per a posar en qüestió al poder. El poder no és invencible: s'ha demostrat que amb la lluita, la unitat i la resistència, els governs cedeixen. El sector naval ha estat un exemple, després d'una reestructuració permanent durant vint-i-cinc anys.

L'imperi Sogecable Contraataca

Al n. 53 de LI us informàvem de la sentència guanyada per 8 treballadors en el Tribunal Superior de Justícia de Madrid. La sentència diu que Catsa i Sogecable són la mateixa empresa, que Catsa és una contracta fraudulenta i que el conveni a aplicar als treballadors de Catsa no és el de Telemàrketing (conveni precari per excel·lència) sinó el de CSD, actualment conveni únic de grup Sogecable. Després de la sentència uns 300 treballadors/es han decidit denunciar. La resposta de la Sogecable no s'ha fet esperar, primer vam tenir una reunió del Comitè d'empresa amb un representant legal de Sogecable, en la qual es negaven a aixecar acta i el seu únic objectiu era amenaçar els membres del Comitè i els sindicats que directa o indirectament donessin suport als treballadors. Després, recolzats en el seu tarannà progressista del qual fan ostentació el grup Sogecable i el grup Prisa (El País), va venir l'amenaça a tots els treballadors, un e-mail als treballadors en el qual ens parla del seu compte d'exploració (imaginem d'exploració als treballadors), de no poder suportar els costos i d'haver de tancar l'empresa i que perillien els nostres llocs de treball. El comitè ha respost a aquest e-mail, indicant que Catsa és una societat instrumental de Sogecable que porta a terme l'activitat de l'empresa matriu, a mig preu. Que la seva viabilitat econòmica ha d'examinar-se des de la perspectiva del Grup Sogecable en el seu conjunt. Que els costos de personal no es disparen, sinó que simplement s'equipararà als de qualsevol altre treballador del Grup i s'acabarà així amb el greuge comparatiu, l'insult, el menyspreu i el frau. Seguirem combatent la precarietat i el frau que fan les empreses als treballadors. Els Sindicats majoritaris davant aquesta situació haurien d'estar donant suport a la nostra lluita. Fer un pla de lluita contra la precarietat, la cessió il·legal i el frau de llei i prendre com a eix d'actuació i acció sindical l'enfrontar la precarietat, les deslocalitzacions i els tancaments d'empresa. El Comitè ha llançat una campanya d'e-mails de suport als treballadors de Catsa, correus dirigits a Rodolfo Martín Vila (actual president del grup) i a diversos directius de Catsa i Sogecable. Ja s'han rebut més de 70 e-mails. Front del terrorisme empresarial, la unitat de la classe obrera.

Raquel. Cte empresa Catsa

Campanya de suport. Mou-te!

"Apoyamos la justa lucha de los trabajadores de Catsa. Rechazamos la amenaza al comité de empresa y a los sindicatos, que lo único que pretende es coartar su actividad sindical. Contra el fraude de ley y la precariedad"

Enviar a:
rodolfom@sogecable.com
jmrueda@sogecable.com
jcasal@sogecable.com
cabad@cplus.es
jotadp@cplus.es
mmonroy@cat.es
comitecat@cat.es

Jornada Sindical a Madrid

Mentre ens colpegen amb privatitzacions, precarietat i deslocalitzacions, ¿poden ser útils les estructures sindicals per enfrontar la situació? ¿què podem fer? Et convidem a discutir-ho amb nosaltres el proper dissabte 27 de novembre a Alcobendas, de deu a dues. Després, a la tarda, hem convidat els companys del corrent d'opinió de CCOO de Girona per participar junts en una xerrada-debat. **T'hi esperem.**

Pressupostos contra

Els primers pressupostos del govern de ZP reben un suport impagable: el d'ERC, IU, CCOO i UGT que tanquen el cercle sobre l'opinió pública. La Presidència Executiva Federal d'IU argumentava que "tenen ja alguns trets aportats per IU... -i que- Donada la composició de la Cambra IU no pot, (...) assumir la responsabilitat de presentar o donar suport a una esmena de totalitat ...". ERC corria pels passadissos del Congrés per a teatralitzar la retirada de la seva esmena que justificava per les "mesures progressistes" en l'àmbit social. Pel seu costat CCOO (per ser de "transició") i UGT (perquè "semblen apuntar en la direcció correcta") els havien avalat ja. Els pressupostos materialitzen els mitjans per aplicar una o altra política. Quina? La seva política social?

Política, pressupostos i infraestructures socials?

Habitatge amb l'increment del 33%... oculta que aquesta partida és només el 0,5% del total del pressupost. El grau de preocupació política del govern pel problema ho reflecteix el que aquest ministeri ocupi el 12è lloc en inversions. Per a les famílies és el 1er (veure article): constructores i immobiliàries poden especular tranquil·les...

Els increments en **Sanitat** ja se saben insuficients al punt que es prepara un nou "pacte d'Estat". Això vol dir que com el dèficit no surt dels PGE no es finançarà amb diners públic sinó amb privatitzacions, imposats de les comunitats autònomes, pagament directe de ciutadans... Qualsevol de les opcions empitjora el caràcter social de la sanitat pública: no és casual que vulguin que el pacte emuli al de Toledo sobre pensions que va generalitzar les privades.

En **Educació** la pujada va a noves beques. No obstant això, com aquesta competència està transferida, el gruix de la inversió sortirà de les comunitats autònomes que amb l'ampliació de concerts a infantil, triplica -si s'ha de jutjar per l'aplicació a Catalunya- el diner públic traspassat a mans privades en aquest període educatiu (veure LI-51).

En **infraestructures**, el gruix de la

inversió se l'emporta RENFE. Anem a pagar d'un costat deute històric i reconversió-segregació de la plantilla, i de l'altre la infraestructura de l'AVE -gestió privada-. Això s'acompanya de la Llei del Ferrocarril -del PP- que entra en vigor l'u de gener de 2005 (veure LI 54) que facilitarà la privatització de RENFE una vegada sanejada i reestructurada «en compliment de les directrius de la UE de liberalització dels transports». Trobem el mateix en partides menors, com el transport per carretera on s'incrementen les «compensacions» a les concessionàries d'autopistes per no haver-los deixat pujar-nos més els preus aquest any.

Increment de les **pensions mínimes**, que ho segueixen sent tant -seguiran per sota dels 500 euros i les del SOVI en els 300- que només representaran 90.000 euros del superàvit de 7.000 milions de la Seguretat Social -la resta va a la privatització de RENFE-. El que no publiquen és que les bonificacions de les quotes empresarials arribaran a 2.270 milions d'euros! que ja no entraran a la caixa de la SS, mentre les pensions de viduïtat per a dones segueixen en el 52% encara que el mateix govern reconeix que el perfil de la pobresa cada vegada més s'identifica amb aquest col·lectiu...

I+D, productivitat i ocupació... al servei de les multinacionals

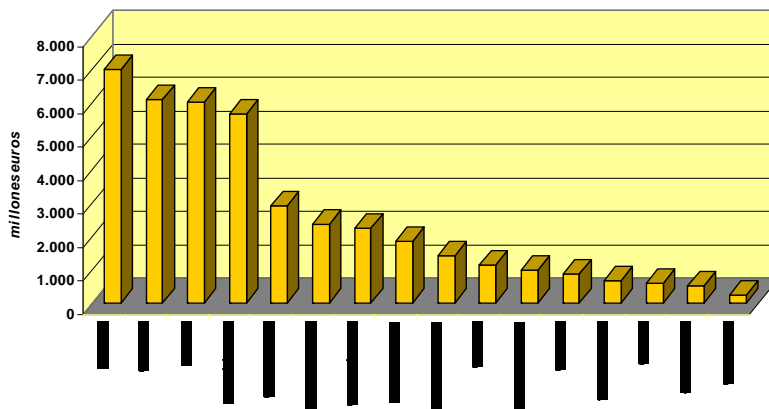
Primer aclarir la distribució dels

4.972,24 milions d'I+D: gairebé 1.400 és militar; altres 1.900 són per a finançar parcs tecnològics i dels 738 milions d'increment respecte l'any anterior 491 van a finançar l'I+D de les empreses!

Segon que I+D no és igual a ocupació. Al contrari, si no va acompanyat de reducció de la jornada mantenint el salari i repartiment del treball amb creació d'ocupació, significa la dràstica pèrdua de llocs de treball. Tant més quan en els PGE explícitament s'associa a "la millora de la productivitat i la competitivitat empresarial". És el raonament de la patronal en reestructuracions i tancaments. I així ho fa Solbes quan ho concreta en la naval -Izar-: l'I+D que no vagi al sector militar -d'aquí els en tocarà una mica a la Bazan- anirà a augmentar la productivitat dels que quedin després de la reestructuració i privatització (!). Pitjor és per a la mineria on només cita «reducció de l'activitat i tancaments» (Invertia.com, 28/9/04).

Tercer que encara és pitjor si com diu Solbes s'acompanya de mesures com "eliminar obstacles i facilitar la flexibilització en el naixement i extinció de les empreses (!) i liberalitzant els mercats de béns i serveis per a reduir els preus dels inputs industrials" (Idem). És a dir, facilitaran els tancaments -tipus tripartit català amb el tèxtil-, alhora que l'entrada de matèries primeres i productes semi-elaborats

Prioritats segons la despesa de cada ministeri

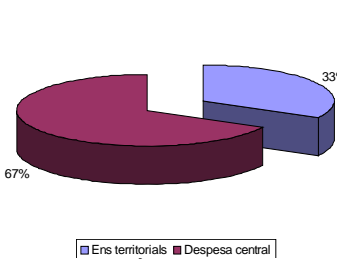
els treballadors

procedents de la sobre-explotació en altres països -tipus cablejat per a automoció procedent de les maquilas, tall xinès del *dolanit* de FISIFE...-.

Com fins a aquí els PGE auguren nous acomiadaments i tancaments, Solbes explica que les 332.000 noves ocupacions que promet sortirán d'“aconseguir que la inversió productiva sigui el motor de creixement” per al que ja els PGE es basen en un increment en la productivitat de cada ocupat de fins al 0,9%, en 273,22 milions a fons perdut per a empreses amb projectes d'inversió... O sigui que a més de pagar beneficis i privatitzacions, finançarem l'increment de la nostra pròpia explotació. Tarannà “d'esquerres” de ZP & Cia.

Un estat imperialista, policial i centralista

Descentralització dels PGE

Despesa per prioritats de proc del PGE tant «l'impuls m una major eixen (...del) política de ..) millorar els i Cossos de

Seguretat de l'Estat, i la política de Justícia, ...». Sectors que amb Defensa representen 1/3 de la despesa de tots els Ministeris junts. Sobren comentaris: tindran i tindrem pal si enfrontem les polítiques empresarials.

Així, el primer ministeri en despeses és Defensa, que puja per sobre de la inflació: és a dir, es reforça l'exèrcit amb el qual el PP ens va ficar a la guerra de l'Iraq. Pagarem «carros Leopard, fragates F-100, avions EF-2000 (...) A400-M, helicòpters d'atac i vehicles Pizarro». Això vol dir que preveuen noves intervencions com les ja votades a Haití, augment de tropes a l'Afganistan... o sigui, potenciar allò contra el que vam sortir al carrer per a treure al PP: les agressions imperialistes.

L'increment del caràcter policial de

l'Estat es reflecteix en que el tercer ministeri per despeses és Interior, que també supera la inflació -com Justícia-: “7.700 nous llocs de Policia i Guàrdia Civil», 1000 més per a Jutges i Fiscals...

A més seguim mantenint a l'aparell d'estat franquista. Gairebé la meitat de les pensions de classes passives (4rt capítol en el rànquing de despeses) són retirs de militars i ajudes a les seves famílies. Entre ells, 529 milions són pensions de la Guerra Civil, o més clar:

majoritàriament per a la División Azul i equivalents (aquells que van provocar que el 12 d'octubre una part de l'esquerra que ara vota això, s'esquincés les vestidures). També es finança la Casa Reial, amb 7.780.000 euros per a passar l'any -86 vegades la pujada de les pensions mínimes- i mantenir a qui va posar Franco per a ser “cap de l'Estat, símbol de la seva unitat...” i “comandament suprem de les Forces Armades”, càrrecs que li han possibilitat pastar una de les majors fortunes del món (veure LI-51). Per no parlar del finançament a l'Església... El curiós és que aquests PGE els avalin els qui es diuen republicans i pro-autodeterminació: finançant a un rei que garanteix la unitat de l'Estat? Avalant uns PGE que només descentralitzen el 33% -a la totalitat d'ens territorials- i reserven el 67% per a despeses centrals?

Privatització de pensions

CCOO i UGT socis del BBVA

Els sous dels 2,2 milions d'empleats públics també surten dels PGE. Només que mentre la inflació interanual va a l'octubre pel 3,2% de mitjana -a Catalunya el 4%- i el Govern assegura que al final de l'any serà del 2,9, l'increment salarial no segueix el mateix barem. El govern, que al costat de CCOO, UGT i CSIF, va signar l'acord a finals de setembre, diu que és encara més i es recupera poder adquisitiu doncs la massa salarial pujarà el 3,5%... Però després aclareixen: un 2% serà en el sou, un 0,7% en les pagues extraordinàries, un 0,3% per a “productivitat” -o sigui uns si i uns altres no- i un 0,5% que no veuran doncs anirà a un fons de pensions privat que ningú ha demanat i que afebleix el sistema de pensions públic. Això últim mereix aclariment pel que suposa d'escàndol. Interviu del 6/9/04 denunciava que l'empresa que ha guanyat el concurs del milionari pla de pensions -és el major de l'Estat doncs comptarà d'entrada amb més de mig milió de pensions i s'inicia aquest novembre amb un fons de 55 milions de diner públic- és «Gestión de Previsión y Pensiones» que té com a accionari amb el 70 % al BBVA, amb un 15 % a CCOO i amb un altre 15 % a UGT. Arrodoneix l'escàndol que aquests sindicats es van autocontractar ja que formaven part de la comissió que -juntament amb CSIF i el govern- va adjudicar el contracte. “Gestión de Previsión y Pensiones” és una financera que ja genera importants guanys: el 2002 va obtenir uns beneficis de 1,3 milions d'euros dels quals el 70% es va destinar a repartiment de dividendes. O sigui que, encara sense tenir els plans que han decretat privatitzats dels funcionaris, CCOO i UGT actuen com a empresaris acumulant capital. Amb aquestes xifres a les butxaques, no és d'estranyar que acordin sous i acomiadaments, avalin PGE... i tractin de garantir la pau social que és pel que els paguen patronal i govern.

El conte de la lletera?

Tot això suposant que no tinguin raó ni el PP -que parla que s'han inflat els ingressos en 7.500 milions al no tenir en compte l'alça del petroli- ni la Comissió Europea -que augura que ho han fet en 1.000 milions doncs el creixement serà del 2,6%-. És a dir tot el que s'ha dit és suposant que hi hagi el creixement del 3% previst pel govern i que, per tant, el dèficit sigui del 1,8. De no ser així, i es trenqui el càntir de la lletera, ja avancen que podria variar "el grau d'execució pressupostària", és a dir que no es podria fer tot... en aquest cas ja ens podem imaginar per on retallaran...

Qui paga mana?

Sembla que no en això. Perquè els treballadors posarem el gruix del 89% del PGE que entra de l'IRPF i d'impostos indirectes (IVA, gasolina... inclosa la propera pujada del 2% en tabac i alcohol). No anaven a pujar els del capital o el patrimoni!

Resumint, els nostres suposats representants posen el nostre diner al servei de les multinacionals i el seu Estat. Entre uns i altres els llaços són obvis. Maragall aconsellant les empreses catalanes que deslocalitzin, CCOO i UGT pactant acomiadaments, compartint beneficis amb el BBVA i lliurant amb la regularització pactada als treballadors immigrants a la patronal, IC-IU votant l'enviament de tropes a Haití, ERC des del tripartit incrementant l'escola concertada... Una foto els pinta de cos sencer: la de Carod-Rovira -a l'endemà de la retirada de l'esmena a la totalitat-,

Imp. sobre el capital i el patrimoni

IRPF

Impostos indirectes (IVA, gasolina, tabac, alcohol)

felicitant personalment a Brufau pel seu nomenament com a president de Repsol-YPF. La mateixa Repsol que espolia l'Argentina, la que subcontracta i duu a la mort treballadors de Puertollano, la que finançava la participació espanyola a la guerra de l'Iraq... ZP & Cia. no estan per uns pressupostos socials: si així els volem caldrà lluitar per ells!

Esther. Barcelona

Preclaris de la Generalitat en lluita

Estabilitat laboral a l'administració

El 21 de setembre signaven el Ministeri d'Administracions Públiques, CCOO, UGT i CSIF una "Declaració per al diàleg social a les Administracions Públiques" seguint les directrius del pacte social del mes de juliol (veure LI n.53). En la declaració es diu:

"1. Fomentar l'Estabilitat Laboral reduint la taxa de temporalitat existent a l'Ocupació Pública.

Assolir un compromís sobre estabilitat en el conjunt de l'ocupació pública, establint processos necessaris per arribar a l'objectiu màxim de temporalitat que es determini globalment.

Adaptar l'Oferta d'Ocupació Pública de cada any i el seu correcte dimensionament, a la planificació de recursos humans necessaris per cobrir les necessitats i per a l'assumpció de nous serveis i prestacions."

Llegint atentament i veient l'aplicació pràctica que es comença a perfilar, considerem que:

-En comptes d'estabilitat laboral volen dir eliminar treballadors precaris. Així s'aconseguirà un "màxim de temporalitat"

-El sistema serà convocar oposicions lliures sense cap garantia de permanència del personal no fix.

-El "correcte dimensionament" de l'Oferta i assumir nous serveis i prestacions no estarà renyit amb l'externalització i la privatització que pretenen impulsar els governants.

En resum, aviat veurem personal acomiadat pel Pacte d'Estabilitat. El que és curiós és com sindicats que no han signat aquest pacte, s'autodenominin alternatius o assemblearis, sembla que se sentin lligats per ell i estiguin defensant els mateixos postulats que els majoritaris: acompliment de la Llei i

defensa de la Constitució. O el llaços polítics són molt forts o s'han oblidat del Precari i el May-Day, o les dues coses...

Davant l'indefensió en que es troba el personal no fix, siguin interins, becaris, subcontractats, etc. s'han d'organitzar i lluitar a partir d'assemblees, com ja s'està començant a fer en alguns llocs (becaris en Madrid, interins de l'ICS a Barcelona). Es tracta d'una batalla política, contra un empresari polític, per imposar una solució real a la

precarietat i no l'escarni de l'atur o el pal·liatiu de la borsa de treball. Es tracta d'aconseguir el reconeixement dels anys treballats i el pas a fixes.

En aquesta lluita estan ficats sindicalistes que, amb un criteri de classe, lluitem contra la precarietat enfrontant-nos a les seves direccions burocràtiques. Cal trencar l'acomodació a les ordres i a les prebendes que ofereixen el governs a canvi del silenci i la passivitat dels sindicats.

Cas pràctic contra la precarietat

En el departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya unes 30 treballadores subcontractades, que fan la gravació informàtica de les dades dels impostos transferits, s'han posat en lluita per acabar amb la temporalitat que en alguns casos arrossegueu des de fa més de deu anys.

Com s'ha arribat a trencar la comprensible por a mobilitzar-se del precari? A banda de factors objectius, com són l'impagament de nòmines i fi de contrata, hi ha hagut un llarg camí d'acció sindical, que sintetitzem a continuació.

El primer pas va ser que la secció sindical d'aquell centre va oferir l'afiliació a les companyes al considerar que tots els treballadors d'un mateix centre havien de constituir la mateixa secció sindical, independentment de diferències de lleis o de convenis, ja que aquesta és la base del sindicalisme.

Segon, l'organització del personal subcontractat en assemblees, moltes vegades al finalitzar l'horari de treball, cosa que ha mantingut la unitat del col·lectiu. Alhora la secció sindical ha cridat als interins a la lluita conjunta i a la solidaritat dels fixos amb aquests col·lectius.

Tercer, la comprovació que només la lluita aconsegueix desbloquejar situacions. Els tres dijous que porten concentrant-se 40 persones a la porta del centre estan provocant moviments, tant en la direcció com en les cúpules sindicals, primer per aturar la lluita ara per dividir-la.

I últim, la comprensió de que sense una extensió de la problemàtica de la precarietat i la mobilització més àmplia, les forces són insuficients. En aquest punt ens trobem i hem de ressaltar que, encara que hem fet una crida a tots els sindicats per lluitar contra la precarietat i les cúpules d'aquests no s'han fet ressò, les bases sindicals i el personal afectat d'altres centres comencen a reaccionar, com és el cas del departament d'Indústria i Comerç que han començat a concentrar-se el dijous a la porta del seu centre.

Jaume Quinto. Afiliat a CATAc-IAC

A tot el personal de la Generalitat

Els governs de Zapatero i de Maragall parlen i parlen de mesures per fomentar l'estabilitat laboral. Però l'Administració està plena d'interins, laborals temporals, subcontractats i altres tipus de treballadors en precari.

Com no ens hi posem tots nosaltres a buscar una solució seguirem tement el dia que a cadascú li toqui plegar de la feina. Diners no en falten, perquè tots cobrem uns sous i només es precisa reconèixer i fixar la relació laboral que hi ha des de fa anys amb la institució corresponent, eliminant en alguns casos els intermediaris empresarials que només fan encarir els serveis.

L'única forma d'acabar amb aquesta situació injusta que ens fa estar en inferioritat de drets vers els fixos és mobilitzar-nos tots a una. Les que signem aquesta crida, hem decidit concentrar-nos mitja hora a la porta de la feina cada dijous, com inici de la protesta contra la precarietat laboral. Quants més centres siguem, més força tindrem: encara que siguem pocs en un centre, gent encartellada el mateix dia en diferents punts de la ciutat es farà notar. Es tracta de fer-los caure la cara de vergonya a aquests "polítics d'esquerra" del tripartit que fan la vista grossa a la situació del seu personal.

Exigim a tots els sindicats el recolzament de les reivindicacions dels treballadors, perquè aquesta és la seva funció, i que convoquin una assemblea de tot el personal que pateix aquesta situació per decidir les mesures a prendre. Cridem a la lluita unida a tots els interins i contractats per exigir una solució a la precarietat i demanem la solidaritat de tot el personal fix. La manca d'estabilitat en el treball és una vergonya social amb la qual cal acabar, les externalitzacions i privatitzacions ens poden afectar a tots.

Comencem amb els dijous: Esmorzar-concentració a la porta del centre de treball, contra la precarietat.

Barcelona, 18 d'octubre de 2004

Assemblea de subcontractades de gravació de la delegació de Barcelona del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

Posicions sindicals (sense comentaris)

El coordinador de CCOO del sector de la Generalitat, en entrevista amb delegats dels subcontractats en lluita va plantejar que continuar la lluita portaria a bloquejar la possible consecució de les reivindicacions i que no podien recolzar la crida a la lluita perquè ells estaven per negociar i no podien estar a les dues bandes. Els proposava l'abandó de la reivindicació de contracte laboral directe a canvi de la d'interins.

La direcció de CATAc-IAC, per carta a la seva secció sindical, manifesta estar en contra d'estendre la lluita a altres centres i tem que es barregi amb la problemàtica dels interins. També adverteix que la lluita per un tema concret com és la precarietat és un impediment per la lluita general que cal ara. Aquest sindicat es nega a distribuir la crida (que reproduïm a continuació) de l'assemblea encara que insisteixen són membres fundadors de la "Xarxa contra els tancaments d'empreses i la precarietat".

SINDICAL

Sense papers, aturats i precaris

Unir les lluites, una tasca urgent

El govern ja ha redactat el Reglament després d'un període de "negociacions" amb els sindicats majoritaris i la patronal. Segons el document, que estarà en vigor a partir del gener del 2005, els emigrants sense papers que van entrar a Espanya fa menys de dos anys no tindran cap possibilitat de regularitzar la seva situació. I les condicions que exigeix el govern per als que tenen una estada de mínim

i en el servei domèstic diversos contractes que sumin 30 hores setmanals).

Està clar que tant la Regularització extraordinària com el Reglament no serviran per a la regularització de la condició d'un milió i mig d'immigrants sense papers. Així que quedarà una borsa de desenes de milers de treballadors immigrants sense documents al servei dels

no els corresponen exactament. Ara aquest sector de treballadors té l'oportunitat d'obtenir nous contractes o canviar els existents pels que pertanyen a les seves identitats reals. Però existeixen perills: els empresaris poden aprofitar-se'n de la situació per acomiadar sense més als immigrants, rebutjar fer nous contractes o canviar els contractes existents per contractes amb nous noms i documents.

Per altra banda, donat el nivell d'atur i precarietat en l'economia, als treballadors immigrants els hi serà molt difícil trobar feina amb un contracte mínim de 6 mesos. Així que la tasca immediata és unir la lluita dels treballadors immigrants amb la dels precaris i desocupats. En això els sindicats majoritaris sobretot han d'assumir la tasca de defensar els immigrants sense papers davant els seus empresaris i llançar una campanya de lluita per a la unitat de la classe treballadora contra els contractes escombraria, contra les ETT's, contra el tancament d'empreses, contra les privatitzacions i per la plena ocupació.

Equip d'immigració

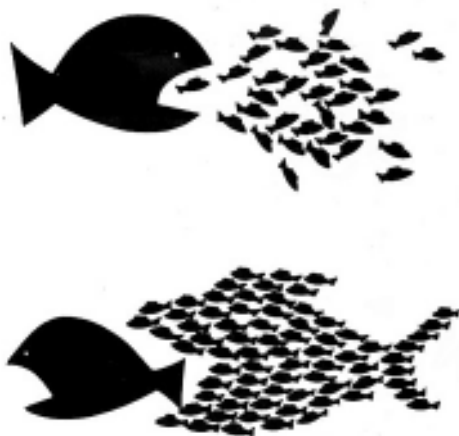

de 2 i 3 anys en el país són gairebé impossibles d'acomplir: amb 2 anys de permanència continuada a Espanya han de demostrar que estan treballant des de fa un any; i amb 3 anys necessitaran un contracte de treball i han de "o bé acreditar vincles familiars amb espanyols o amb altres estrangers residents, o bé presentar un informe acreditant la seva inserció social emès per l'Ajuntament".

Però la novetat rau en que el govern obre un període de tres mesos de Regularització extraordinària a partir de l'1 de gener de 2005 per a tots els sense papers que tenen una estada d'un mínim de 6 mesos (aquells que van entrar a Espanya fins al juliol de 2004). La regularització exigeix un contracte de treball de 6 mesos (a la construcció pot ser amb intervals, a l'agricultura de 3 mesos,

empresaris per a ser explotats com esclaus.

No obstant això, també és cert que actualment existeixen milers d'estrangers que estan treballant

en diversos sectors de l'economia des de la indústria fins a l'agricultura. I la gran majoria treballa amb diferents tipus de contractes i amb documents que

Fe d'errades

En el darrer número, el 55, de Lluita Internacionalista hi ha una errada en la pàgina 13. Al final de la primera columna, on diu "assassinats d'immigrants a Sant Pere de Ribes ..." ha de dir "... a Sant Pere Pescador".

La resistència dels educadors/es a la reconversió de les escoles

Al n.54 de LI us presentàvem una entrevista amb el president de la Federació d'Ampes d'Escoles Bressol Municipals de Barcelona (FAEEB), ara ho fem amb dues - d'entre les més de cent- que han signat una demanda contra l'Ajuntament. Exemple de l'ambient que ha creat l'IMEB en el sí de les escoles bressol és el fet que aquestes educadores prefereixen que no surti el seu nom -com elles diuen a l'entrevista- per por a represàlies. No calen més comentaris, més si tenim en compte que aquesta reconversió la porta un equip de govern municipal on consten tots els partits de "l'esquerra" parlamentària (PSC, IC-EUiA, ERC). Una vergonya.

Lluita Internacionalista- Més de cent educadors i educadores signàveu abans de l'estiu una demanda per incompliment de conveni, podries fer-ne cinc cèntims del que demanàveu?

Demanàvem que l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona no apliqués el nou model que està implantant a tota la ciutat a les nostres escoles, i la única via que teníem era demostrar un clar incompliment de conveni. És a dir, ens hem basat en l'annex que tenim en el nostre conveni que és un document blindat i on consta la jornada continuada i que garanteix el doble torn dels educadors/es. Sense negociacions amb els representants sindicals no es pot modificar un conveni.

Els representants electes de les escoles bressol negaven haver signat cap document on s'eliminés la jornada continuada... però la realitat és que l'empresa va presentar a jutjats la modificació acordada i signada amb aquests representants. Aquesta signatura s'ha fet a esquenes del personal, sense cap consulta. En aquests

moments el nostre advocat entén que aquests representants no tenen capacitat per modificar els ANNEXOS de cap conveni i per això tirem endavant la demanda judicial.

LI. Quina és la situació del vostre col·lectiu en aquests moments?

D'una banda hi ha les escoles de nova creació, que són les que l'Ajuntament ha anat creant des de fa pocs anys i que engeguen amb el nou model. Les escoles de Sants, Montjuïc i Nou Barris que s'han vist abocades al nou model han hagut de començar el curs 2004-2005 amb el nou funcionament. Hi ha també algunes escoles que s'han ofert voluntàriament al canvi per aquest curs, tot i que algunes ho fan forçades per la situació. Resten però encara 20 escoles que funcionem amb el model del doble torn.

D'altra banda el col·lectiu està dividit, hi ha persones que treballen en el nou model que no hi estan d'acord, els qui encara treballem com sempre i no hi estem d'acord, els que sí, interines i persones de suplència que no es poden manifestar però que no hi estan d'acord, i aquells que estan a favor del canvi. També hi ha molta pressió per part de l'IMEB i des de les direccions dels centres. Això comporta actituds de por a represàlies i per això molta gent no es manifesta obertament. Nosaltres no volem donar els noms perquè ens

pot ser perjudicial. L'ambient en algunes escoles, com podeu suposar, no és el més agradable.

LI. I l'Ajuntament segueix amb els seus plans com si res no passés?

Evidentment, no han tingut en compte ni ha intentat tenir cap trobada, ni diàleg amb les famílies ni amb els educadors que han interposat les demandes.

LI. Teniu relació amb els pares i mares que es mobilitzen en defensa de l'escola bressol pública?

Ens van informant i han estat presents en totes les assemblees a les que els hem convidat, així com a la inversa. En algunes escoles el traspàs de la informació es fa feixuc, donada la postura que adopten algunes directores, això fa que moltes coses no arribin ni als pares/mares ni als treballadors/es.

LI. Com veieu el futur?

Mai s'hauria d'escatimar en educació, i més veient que l'Ajuntament fa moltes vegades despeses molt grans en qüestions vanes, en múltiples recepcions i actes superflus de propaganda indirecta i subliminal. Creiem que no hem de desistir ja que la nostra feina amb els infants s'ho val. I a més creiem que la raó està amb nosaltres.

Des de Brasil

Organitzar l'oposició a Lula

Mariucha Fontana, membre de la direcció del PSTU, la secció brasilera de la LIT-CI, va visitar aquest mes l'Estat espanyol, en el marc d'una gira europea. En les xerrades que va realitzar i en aquesta entrevista analitza els atacs del Govern Lula contra els treballadors i el poble brasiler. Ens explica la proposta d'una alternativa a l'esquerra per aturar les reformes neoliberals.

Lluita Internacionalista- El PT ha perdut aquesta setmana importants ajuntaments a les eleccions municipals.

Mariucha- El PT va sofrir una derrota política en la segona volta, encara que hagi crescut en nombre de regidors i alcaldes respecte a 2000. Ha perdut els centres més importants, no només Sao Paulo, també Porto Alegre, Belén, Campiñas... moltes ciutats mitjanes i molts centres obrers. Això s'explica perquè hi ha un desgast del Govern del PT. Lula surt afeblit, i al meu entendre, aprofundirà la seva política de conciliació amb la burgesia. El Govern ja incorpora sectors grans de la burgesia brasilera (fins i tot va tenir el suport electoral de molts partits burgesos) i ara anuncia més aliances amb la dreta al parlament. Prepara una sèrie de reformes neoliberals que li mana l'FMI, i que els partits a l'oposició recolzen. Estem parlant de reforma universitària, reforma laboral i sindical, un projecte de privatització d'infraestructures...

LI- Comencen a sorgir resistències en el moviment obrer?

M- El moviment obrer està fent una experiència ràpida amb el PT. La principal base social del partit és la classe treballadora organitzada i les reformes són especialment contra ella. Es planteja un atac als serveis públics i retallades en els drets socials i laborals. A més de reduir les pensions, la reforma sindical suposa un atac directe:

pretén donar a les cúpules sindicals del país poder de negociació i contractació, sense necessitat de l'aval de les assemblees de base. Això pot sonar estrany davant la realitat del sindicalisme europeu, però a Brasil, les centrals sindicals no poden signar acords sense el vistiplau de les bases. Ara Lula ha anunciat una reforma laboral que obre la porta a la lliure negociació, al marge dels drets obrers reconeguts a la constitució (paga extra, trenta dies de vacances, permís de maternitat...). Per a acabar amb aquests drets el Govern hauria de reformar la constitució i obrir un debat que conduiria, amb tota probabilitat, a la vaga general. Llavors, la forma més fàcil és permetre la lliure negociació perquè siguin les direccions sindicals les qui "acordin" la desaparició d'aquests drets i la flexibilització del mercat laboral. El PT ha començat a canviar la seva base social.

LI- Com es viu això dins la Central Única de Trabajadores?

M- Després de vuit anys de neoliberalisme, amb el govern de Fernando Henrique Cardoso, els treballadors organitzats tenien una gran il·lusió que les coses canviessin amb Lula. I no només no van canviar a millor, sinó que han empitjorat. Lula dóna continuïtat al projecte neoliberal de forma encara més dura. Aquestes reformes

contra els treballadors (que la dreta no va poder impulsar) provoquen que un sector ampli vagi a la lluita contra el Govern. En aquest procés es veuen enfrontats també amb la CUT, que s'ha convertit en un sindicat governamental. En els anys vuitanta era una central de lluita; en els noranta, la direcció ja tenia una política de negociació i conciliació, però estava enfrontada al govern. Fa deu anys la CUT era un obstacle relatiu a les lluites; avui s'ha convertit en un obstacle absolut.

LI- Un exemple?

M- La reforma de la jubilació va treure al carrer a un milió de treballadors públics federals. La CUT va estar a favor de la reforma, i la gent va aguantar una vaga de trenta dies, amb manifestacions de 70 i 80 mil. I la CUT estava amb el Govern. En les assemblees es votava que la CUT no parlés en nom dels treballadors. Va començar un procés per sota de demanar la desafiliació dels sindicats de la CUT. Aquest xoc s'estén ara al sector privat, per la reforma laboral i sindical, que copeja no només els funcionaris, sinó tots els treballadors. Els treballadors de banca van fer una vaga a nivell nacional que va passar per sobre de la CUT, perquè la seva direcció va signar un acord amb el Govern de rebaixa salarial molt dràstica. Les assemblees de treballadors van

rebutjar l'acord i van anar a una vaga de més d'un mes. La CUT va estar contra la vaga i va treballar per la seva derrota.

LI- Quina és la proposta del PSTU per a aquests sectors que resisteixen contra Lula i la CUT?

M-El PSTU està implicat en l'oposició sindical, com quan va participar de la construcció de la CUT contra l'estructura sindical anterior. Molts sindicats combatius estan organitzats a Conluttas, la Coordinació Nacional de Lluites, que va néixer a mitjans d'aquest any, quan diversos sindicats van organitzar una trobada per a discutir la reforma sindical i laboral. La CUT, i Fuerza Sindical, al costat de la Patronal, van consensuar amb el Govern la proposta d'aquesta reforma, que s'està debatent al parlament. Més de tres-cents sindicats van participar en la trobada de Conluttas. D'allí va sorgir una coordinació nacional per a unificar la lluita, no només contra aquesta reforma, sinó contra tot el paquet d'ajust neoliberal, l'acord amb

l'FMI, el pagament del deute. Fins i tot s'hi van sumar sectors que no són directament sindicals, com els camperols sense terra i els estudiants. La primera manifestació de masses contra el Govern de Lula que hi va haver a Brasil va ser organitzada per Conluttas, que va reunir més de vint mil persones a Brasília. La pròxima és el 25 de novembre.

LI- Conluttas avança cap a la constitució d'un nou sindicat?

M-Hi ha una discussió sobre el que serà això. Al novembre se celebraran trobades obertes de Conluttas en tots els estats. En el Fòrum Social Mundial de Porto Alegre se celebrarà la primera trobada nacional, que convocarà un congrés per a l'any que ve, a més d'aprovar un pla de lluita per a tot el pròxim any. La idea no és ser simplement una nova central

sindical; es tracta de ser més democràtic del que va ser fins i tot la CUT al principi i d'arribar a una mica més ampli que només un sindicat. Amb una estructura més de moviment que impliqui aturats, sense terra, estudiants, moviment popular... Vol complir també la funció d'una central sindical i alhora ser una mica més ampli, més democràtic i que unifiqui totes les lluites.

LI- En el terreny polític, què és l'esquerra el PT?, fins a on arriba?

M-Hi ha un sector conegut com esquerra del PT que segueix dintre del partit i té tot tipus de disculpes per a no trencar. Hi ha altre sector que va ser expulsat: el que representen els quatre parlamentaris que van votar contra la reforma. I hi ha un tercer sector, el MST, un moviment social i polític que segueix en el PT en cert sentit. El PSTU va proposar que l'esquerra del PT trenqués i que tots junts cridéssim a constituir un moviment unitari per un nou partit. Un moviment obert que permetés a tots intervenir en comú en les lluites. Vam proposar discutir un programa i una forma d'organització: nosaltres defensariem un programa i un partit revolucionaris i uns altres defensarien el seu projecte. Després de dos o tres anys d'intervenció comuna i debat, o bé arribaríem a un partit comú o bé a diverses organitzacions coordinades en un front d'acció. Es tractava de tenir un referent que permetés aglutinar tota l'oposició, fins i tot a la gent que es decep amb el PT. Una part de l'esquerra del PT no vol trencar, i els qui van ser expulsats estan més preocupats a legalitzar immediatament un partit que els permeti participar en les pròximes eleccions que en obrir un moviment que pogués començar una discussió més profunda. Van dir que tenien una clàusula de ferro que no accepten discutir: la concepció de partit. Per a ells ni ara ni d'aquí a cinc anys està en discussió cap possibilitat de centralisme democràtic. Defensen un partit amb tendències permanents i punt. Evidentment, nosaltres no plantegem el centralisme democràtic ara, en un moviment que no té unitat programàtica, però creiem que està en discussió si també es pot començar un

El PSTU (Partido Socialista dos Trabalhadores Unificado) del Brasil, és la més gran de les seccions de la nostra Internacional, la LIT. Deixem que es presenti ell mateix:

Som un partit marxista i revolucionari que parteix del llegat teòric i històric de Karl Marx, F. Engels, V. Lenin i Leon Trotski, entre d'altres. Entenem que la solució als problemes de Brasil i del món exigeix grans transformacions revolucionàries que tenen com a protagonista la classe treballadora. El capitalisme no aconsegueix portar a la població del planeta cap altra cosa que misèria, guerres, opressió i destrucció.

El PSTU fou fundat el 1994 unificant diversos corrents de militants revolucionaris brasilers, amb trajectòries polítiques i experiències diferenciades (que en la seva major part havien estat expulsats del PT per la direcció de Lula), que van aprendre a militar junts en un front revolucionari i que van saber construir un programa comú.

Som un partit amb presència nacional (amb més de 50 seus arreu del Brasil). Actuem als organismes de la classe treballadora, als sindicats i a la CUT, a la ciutat i al camp, i entre la joventut i en el moviment estudiantil com a sector de l'oposició a la UNE [la Unió Nacional d'Estudiants]. Defensem els drets de les dones i dels negres contra l'opressió i el racisme. El 1996 vam participar per primera vegada de forma independent en una convocatòria electoral, en les eleccions municipals, fent popular el lema de «Contra el burgès, Vota 16».

El 98 vam llançar per primera vegada un candidat a president, el company metal·lúrgic (i fundador de la CUT i del PT) José Maria de Almeida -Zé Maria- que va tornar a ser el candidat del PSTU a la presidència el 2002 per defensar un programa anti-capitalista (obtenint 400.000 vots a la primera volta). El PSTU és una de les principals organitzacions responsables del plebiscit contra l'ALCA, posant el seu temps al servei de la campanya i involucrant-hi tota la seva militància.

moviment cap a un nou partit, que tingués com prioritats les lluites, i no les eleccions. Per a nosaltres no es tracta de fer un nou PT: un nou partit electoral per l'esquerra no resoldrà res. Els senadors i diputats expulsats del PT no ho van acceptar i s'han dedicat a legalitzar el Partido Socialismo e Libertade (P-SOL), cosa que encara no han aconseguit. Avui es debat en l'avantguarda de Brasil quin tipus d'alternativa al PT cal construir. Aquests companys defensen que ha de ser el P-SOL, acceptant a sectors reformistes i deixant fora el PSTU. És un partit que no va a discutir profundament amb la base i exclou un sector i té un posicionament fluix que no aguantarà la primera gran commoció de la lluita de classes (els seus representants, en les municipals, van donar suport cadascun a diferents partits). Això és perquè estan més preocupats per les eleccions de 2006 que per buscar una sortida estratègica. Aquesta setmana, un dels parlamentaris, Joao Fontes, ja va trencar que el P-SOL està en un partit burgès, el PDT, perquè va dir que el partit no estarà en condicions de concórrer a les eleccions.

LI- Com queda el projecte del nou partit?

M- El PSTU ha de seguir afirmant-se i seguir construint amb els grups amb els quals estem treballant, però de moment no hi ha una cosa superior amb qui es pogués construir un veritable nou partit. Hi ha grups importants, amb els quals avancem en un front únic revolucionari. El P-SOL tem unir-se amb el PSTU, perquè els fa por que la proposta revolucionària aglutini a més gent, encara que sigui per a construir una cosa superior.

VIII Congrés Mundial de la LIT-CI

L'Internacionalisme

Per la primavera de 2005 s'ha convocat el VIII Congrés Mundial de la Lliga Internacional de Treballadors-IV Internacional (LIT-ci), la nostra organització internacional. La LIT-ci té seccions –més o menys grans- en molts països d'Amèrica Llatina, a Europa i Austràlia. És amb motiu del pròxim Congrés, que en aquest i els LI següents desenvoluparem una sèrie de temes al voltant de la construcció d'una organització internacional obrera.

Per al trotskisme la construcció de la Internacional és essencial i un dels seus senyals d'identitat. És més que una qüestió de solidaritat, que també és necessària. Es tracta de comprendre el grau d'internacionalització que ha produït el sistema capitalista i que té conseqüències manifestes en la lluita quotidiana: 1) amb multinacionals enormes és impossible lluitar amb èxit en una de les seves factories sense tenir en compte la realitat global de la producció de la multinacional i sense assajar acords de solidaritat amb els treballadors/es d'altres fàbriques; 2) la interdependència de les lluites, tant econòmiques com polítiques, que es desenvolupen en Estats diferents i la seva repercussió en la lluita de classes mundial, perquè tots els Estats participen del repartiment mundial del treball que imposa l'imperialisme, formant un tot global, de manera que l'imperialisme manté la seva política de dominació de classes a escala de tot el planeta i qualsevol debilitament d'aquesta cadena de control afebleix tot el conjunt; 3) arribats a la formació de blocs econòmics –com la UE- en els quals la burgesia coordina els seus plans d'atac a les conquestes obreres, la unitat en la lluita internacional es converteix en una qüestió vital per fer retrocedir aquests plans que també són internacionals.

Així doncs el que és fonament de l'internacionalisme no respon només a l'esperit solidari entre classes explotades o pobles oprimits, sinó que neix també de la comprensió que en un sistema que és mundial, una victòria dels treballadors/es en qualsevol lloc del món permet un avanç també aquí, o que si per contra ells imposen una derrota on sigui, aquí també retrocedim.

Aquest grau d'internacionalització que ha imposat el capitalisme a escala de tot el planeta, ha fet que la burgesia i els seus Estats hagin establert organismes

mundials que ajudin a imposar/governar aquest entramat de relacions polítiques i econòmiques: ONU, BM, FMI, els G7, UE... amb els quals la burgesia mundial i els seus Estats coordinen els plans o més aviat els imposen segons la jerarquia imperialista. Si això és així des del punt de vista de les classes que tenen el poder, no pot haver-hi cap lluita eficaç sense oposar-hi una estreta unitat dels oprimits i dels explotats pel seu sistema: els treballadors i els pobles que, a diferència d'ells, no tenim el poder del diners, els Estats i el control dels mitjans de comunicació i ideològics.

Aquest problema va ser encarat així des del començament mateix del moviment obrer organitzat i va donar lloc a les organitzacions internacionals obreres: La Lliga dels Comunistes (1947) que va aprovar el Manifest Comunista escrit per Marx i Engels, l'Associació Internacional de Treballadors (1964) a la qual seguirien la II (1889), la III (1919) i per fi la IV Internacional (1938). Si, com recull el Manifest Comunista fa més de 150 anys, pel desenvolupament internacional del capitalisme els interessos de la classe obrera la fan necessàriament internacionalista, avui ho és a un extrem brutalment superior, i més en aquesta època imperialista de l'anomenada globalització, en la qual els trets de concentració de capitals i d'interdependència que ja existien a mitjan segle XIX s'han multiplicat. El trotskisme segueix essent fidel a aquesta tradició internacionalista i manté que ara –més que mai- cal una Internacional Obrera.

En aquest sentit Lluita Internacionalista se sent part d'un partit internacional, ara mateix la LIT-ci, i conscients de les nostres limitacions només afirmem que volem ser el motor per reconstruir aquesta Internacional Obrera revolucionària.

Josep Lluís. Barcelona

La lluita obrera a Nigèria

Vaga dels petrolers a Nigèria

Nigèria és un país de l'oest d'Àfrica. És el país més poblat del continent (150 milions) i constitueix la nació negra més populosa del planeta. El govern es basa en un sistema federal i els 36 estats que formen el país tenen la capital a Abuja. El president, Matthew Olusegun Obasanjo, és un militar retirat que exerceix el seu segon període en la prefectura de l'Estat. Va arribar al poder per primera vegada el febrer de 1976 amb un cop d'estat després de l'assassinat de l'antic president, Rufai Muhammed. Obasanjo va organitzar les eleccions el 1979 i va deixar el poder a un govern electe que al seu torn va ser derrotat quatre anys més tard amb un altre cop d'estat. Obasanjo va rebre per segona vegada el poder dels militars, amb el seu Partit Democràtic del Poble a partir de les eleccions generals de febrer del 1999, i va ser reelegit a les presidencials d'abril del 2003, derrotant el seu principal rival, el musulmà i també general, Muhammadu Buhari.

Nigèria va aconseguir la seva independència el 1960 de Gran Bretanya. Des de llavors el país ha estat dirigit més per governs militars que per civils. Així ha tingut només 3 períodes de governs civils en els seus 44 anys d'independència, de tal manera que els militars han governat un total de 32 anys durant els quals han portat a terme una mala gestió de tots els seus recursos econòmics.

La principal riquesa de l'economia nigeriana és el cru i els productes derivats del petroli. El país va experimentar la millor època d'aquest recurs en l'auge d'oli a principis dels 70. L'economia llavors era vibrant fins el punt que el cap d'Estat de llavors, el general Yakubu Gowon, un jove de 25 anys i solter, va declarar, en una conferència dels líders mundials, que el seu país tenia diners però no sabia què fer amb ells. El resultat final d'aquesta declaració va ser

l'organització d'un Festival internacional d'arts i cultura, conegut com FESTAC 77, que va acabar amb el superàvit i el país va haver de començar a demanar préstecs en menys d'un any després del festival.

A pesar de l'or negre que Nigèria té, més del 70% de la seva població viu encara a la pobresa. El país està patint la corrupció i la mala gestió de l'economia dels governants militars i civils. Aquestes pràctiques corruptes van començar amb les dictadures

milars des del principi de la independència i ara se-gueixen sota de la nova època civil. Els ciutadans estan intentant aprendre com viure en una sistema parlamentari. Això ha donat lloc amb freqüència a xocs entre els ciutadans del nord, del sud i de les zones del cinturó central del país.

Les raons de la vaga

Els nigerians estan acostumats a comprar carburants barats, subvencionats pel govern. Aquesta ha estat la política tradicional fins al govern actual. Ara Obasanjo decideix treure els subsidis i desregularitzar el sector d'oli. El retir del subsidi anual de 2 mil

milions de dòlars de la gasolina i del dièsel utilitzat en el mercat domèstic ha provocat problemes entre els sindicats i el govern. El preu del petroli ha pujat ràpidament dels 4 naira (moneda local) als 11, i després fins a 44 naires, i ara el preu és més de 80 naires el litre (equivalent de prop de 50 centaus de l'euro).

La gasolina és el carburant principal que determina els preus d'altres productes del petroli a Nigèria. La resta dels productes del petroli i dels que en depenen ha seguit ràpidament l'alça en preus. Així el poble, que s'ha vist obligat a pagar la factura d'aquesta política, ha començat a sortir al carrer i els sindicats han entrat en acció.

De fet els sindicats ja havien advertit al govern que, en el cas de pujades en els preus dels productes i serveis que depenen del petroli, organitzarien una vaga general. Així doncs, van realitzar les seves amenaces. Han hagut una sèrie de protestes i de vagues parcials, i al final una vaga general que va començar el dilluns 11 d'octubre i que va durar 4 dies. La vaga la va convocar el Congrés de Treball de Nigèria.

(seguéix a la pàgina següent)

Congrés de treball de Nigèria

El Congrés és la confederació majoritària del país reconeguda oficialment pel govern. En moltes ocasions el sindicat havia dut el govern a judici i havia guanyat la majoria dels casos. No obstant això, en poques ocasions els governs dels militars corruptes van fer cas als dictàmens judicials. També en el cas de la pujada del preu del petroli els tribunals van donar la raó al Congrés i van dictar sentència contra el govern que

Vaga dels petrolers a Nigèria (ve de pàgina anterior)

havia de retirar les pujades per ser il·legals i anticonstitucionals. No obstant això, el govern una vegada més va fer cas omís al veredict del judici i va rebutjar revertir els preus.

En comptes d'això va intentar negociar amb el sindicat que va rebutjar qualsevol pacte en aquest cas amb el govern i va insistir que es cancel·lessin totes les pujades en els preus dels carburants. Així que la vaga va començar.

Support de les masses a la vaga

La resposta a la crida del tot poderós Congrés ha estat gairebé unànime i va trobar un suport de masses per part de la població. S'han organitzat grans demostracions a totes les bandes del país on s'han cantat lemes contra el govern. A la ciutat nord de Kaduna la policia va matar un

manifestant adolescent.

La vaga va afectar a tots sectors de l'economia i de la població, i fins i tot tota l'activitat governamental es va parar diversos dies. Els mercats internacionals del petroli cru també es van veure profundament afectats. Encara que la font del petroli cru no va ser interrompuda, la vaga va provocar por en els mercats internacionals que van viure les pujades històriques en el preu. El govern nigerià va sofrir també grans pèrdues financeres. La vaga va deixar a la població amb problemes en el transport i dificultat el desplaçament a les seves destinacions durant els 4 dies de la vaga.

El Congrés, abans d'acabar la vaga victoriosa, va deixar categòricament clar al govern que

ha de preparar-se per al pitjor. Va remetre al govern nigerià un ultimàtum donant un termini de 2 setmanes per a revertir els preus dels carburants. I va prometre convocar una altra vaga si les seves demandes no tenien resposta. Ara el sindicat ja s'està preparant per al 16 de novembre per al començament de la nova vaga, però aquesta vegada amb una durada indefinida.

Kess. Treballador sense papers

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI